

2015. december 22. kedd

1Sám 1,24-28; 1Sám 2,1.4-8; Lukács 1,46-56

„Magasztalja az én lelkem az Urat” – olvasom.

Szép gondolat. Csendet kell lelnem, nyugalmat, hogy elkezdhessem magasztalni az Urat. Nem azért, mert kell (pedig talán így kellene kezdenem minden napom – örvendezni a hajnalnak, a napfénynek, a lehetőségnek, hogy olyan lehessenek, amilyenek az Úr szeretne látni, vagy amilyenek én szeretném tudni magam...), hanem mert most csupán ezt tudom adni... Csend van.

Gondolkodom..., vagy inkább koncentrálok, hogy ne szállodson erre-arra gondolatom.

Hallgatózom. Jó lenne meghallanom, hogy miként szól a belső hang?

Csend van.

Tovább olvasom a verset, de nem tudom, mit kezdjek a leírt sorokkal.

A Hatalmas irgalmasságával..., a nemzetekkel, akik őt félik..., karjának erejével..., ledöntött trónokkal...

Talán ma nincs is oly nagy jelentőségük ezeknek. A lényeg, hogy Mária boldog, mindenkinél boldogabb...

Még néhány nap, és a karácsony csodája beteljesedik... Megszületik a kisdéd, megszületik a lelkünkben, ha akarjuk. Asztal köré ülünk, gyertyát gyújtunk, és magasztaljuk az Urat.

Magasztaljuk megtisztított lélekkel, boldogan... mert tudjuk, hogy milyen nagy dolgot cselekedett...

Ezt kívánom mindannyiunknak, hogy ez idén is így legyen! Ámen.

Habos Laci (Érd, 5. régió)

Lk 1,46-56 - Magnificat

Mária megérkezik Erzsébethez, aki őt hódolattal köszönti. Tud a titkáról, amit ő még Józsefnek sem mondott el, talán félt, hogy nem is igaz, Gábor angyal talán csak káprázat volt. Erzsébet szava a bizonyosság, és ekkor tör föl belőle ez az ima. Olyan erővel dicsőíti az Istent, hogy aki hallotta, emlékezett rá még 50-60 év múlva is, amikor Lukács, mint írja, mindennek gondosan utána járva megírta. Mária hálaéneke tulajdonképpen tanúságtétel és dicsőítés, ami építő annak, aki hallja, és annak is, aki elmondja. Hiszen mindent Istentől kapunk. A hála és a dicsőítés az egyetlen dolog, amit mi adhatunk Neki. Az is fontos, hogy felismerjük Isten nagy tetteit életünkben és a világban, és időről-időre gondoljunk rá, és beszéljünk róla. Ez megtart a nehéz időkben. (Példa erre a zsidók történelme, akik mindig emlékeztek rá, hogy Isten kihozta őket Egyiptomból, átvezette őket a Vörös-tengeren, manát adott a pusztában stb.)

Mária, a Boldogasszony, ahogy mi magyarok hívjuk, először önmagáért ad hálát, de aztán tágítja a kört népére és az egész világra. Istenképe még ószövetségi: Hatalmas, erős, „*nagyszerű dolgokat művel karja erejével*”, „*uralkodókat taszít le trónjukról*”, „*szétszórja a szívük szándékában gőgösködőket*”. Az alázasokról, éhezőkről gondoskodik, irgalmas az istenfélők, de legfőképpen Ábrahám és utódai iránt. Nyilván a megfogant gyermek is ilyen lesz, a várva várt messiáskirály, hiszen az angyal is erről szólt.

Az agg Simeon jövendölése már elgondolkoztathatta, a növekvő, majd felnőtt Jézus élete, de leginkább a tanítása megváltoztatta Istenről alkotott képét. Hiszen Jézus a minden teremtményét feltétel nélkül szerető, gondoskodó Abbáról (= Apukáról, Atyácskáról) beszél, aki olyan, mint a tékozló fiú apja; aki fölkelte napját jókra és gonoszokra; aki megbízik a gonosz szőlőművesekben; aki egy dénárt ad annak is, aki csak egy órát dolgozott; aki jobban örül a megtérő bűnösnek, mint a kilencvenkilenc igaznak.

Sok emberben még a félelmetes, haragvó Isten képe él, aki szigorú bíró, akit különböző áldozatokkal ki kell engesztelni („Isten szeme mindent lát!”, „istenfélelem”). Sokszor még az egyházi szertartások is ezt a képet erősítik. Remélhetőleg egyre jobban megszabadulunk ettől a középkori elképzeléstől. Nekem milyen az istenképem? Felismerem és számon tartom-e Isten gondoskodását az életemben? Tanúságot teszek-e róla? Megtapasztaltam-e már a dicsőítésben rejlő erőt?

Stöklerné Magdi (Pécs, 10. régió)

